

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: J. B. H. Coenen, D. A. de Fremery, N. G. Kam, H. F. Karsten,
D. G. M. Koch, J. L. A. Ledebor, M. J. Granpré Molière, S. H. Stoffel.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.
Het adres voor redactie en administratie is:
Binnenwatersloot 33.

Eerstvolgende REDACTIEVERGADERING
ten huize van den heer J. L. A. LEDEBOER,
Oude Delft 23, Dinsdag 17 November, te 4 ure.

Wederom lid der Redactie geworden:
J. L. A. LEDEBOER.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

Nog iets over den Eerste Jaars Hoofdelijken Omslag.

Volkomen instemmende met de strekking van hetgeen de heer D. de Jongh Wzn. in het vorig Weekblad naar aanleiding van deze zaak schreef, acht ik het toch niet ondienstig haar nog eens nader te beschouwen.

Waar de heer De Jongh de oorzaak van het toenemende misbruik uitsluitend daarin zoekt, dat het commando over het uitdeelen berust bij eerste jaars, komt het mij voor dat hij een belangrijker factor verwaarloost.

Mijns inziens zou bij eene behoorlijke regeling, ondanks angst en ijdelheid, het misbruik nooit van jaar tot jaar zoo toegenomen zijn. We dienen dus na te gaan, door welke regeling deze materie beheerscht wordt.

In de Corpswet vinden we in hoofdstuk IX bepaald, dat er ieder jaar in de maand Februari eene commissie uit het eerste zal worden gekozen, die, met toestemming van de eerste jaarsvergadering, hoofdelijke omslagen over de leden van dat jaar mag heffen.

De bevoegdheden van het tot eerste-jaarsbestuur vormde groenen-bestuur worden niet door de wet, slechts door mos bepaald. Zware financieele lasten worden dus aan het eerste jaar opgelegd, krachtens een ongeschreven gewoonterecht, toegepast door licht voor intimidatie vatbare personen, die het niet anders kennen, dat uit hetgeen hun door den eersten den beste oudere jaars gezegd wordt.

Hoe is er nu verbetering te brengen. De heer de Jongh geeft hier slechts in het algemeen aan hoe het zou kunnen zijn, niet hoe daartoe te komen.

Laat ons dan eerst nagaan of er vroeger al pogingen gedaan zijn om het misbruik tegen te gaan.

Voor ruim anderhalf jaar werd op eene eerste-jaars vergadering eene motie van den heer Bijl aangenomen, die aan het bestuur opdroeg, het volgende eerste-jaarsbestuur met raad en daad bij te staan, en daardoor te voorkomen dat de kosten der na-inauguraties weer zoo hoog zouden worden opgedreven. Toch kwamen ze het volgende jaar weer op eenen H. O. van meer dan f10 te staan, zoodat hoogstens erger voorkomen was.

Ook de opeenvolgende senaten schijnen of niet, of zonder succes tegen het euvel te zijn opgetreden.

Naar het mij voorkomt is het eenige afdoende middel tegen de kwaal, eene wettelijke regeling, die, nu het vraagstuk van het toezicht op de financiën der corpsverenigingen actueel is, tegelijkertijd daarmede haar beslag zou kunnen krijgen. Misschien zou het ook aanbeveling verdienen, het

eerste-jaars bestuur geheel te doen verdwijnen, en daarmede tevens de hoofdelijke omslagen voor groentijd of eerste-jaars cadeau, die de lasten van het eerste jaar, dat door entree's toch al meer betaalt dan de ouderen, zonder eenig deugdelijk motief onevenredig verzwaren.

H. D. STEENBERGEN.

SOCIALE AANGELEGENHEDEN EN WETENSCHAP.

Uit de Groninger Inauguratierede.

Het is niet de gewoonte, inauguratieredevoeringen te critiseeren in de studentenpers, wat door het min voor discussie geschikte van vorm en inhoud dier speeches ook zeer verklaarbaar is. Maar dit gaat niet op voor die rede, dit jaar gehouden door den rector van het Groningsch Studentencorps, daar deze, zoowel door den vorm, een vrij normale-gesprek vorm, als door den inhoud, binnen de sfeer van beoordeeling valt, die een gewoon mensch om zich getrokken denkt.

Die rede dan is er een van den ouden stempel in dien zin, dat er de echte, wat mopperige, overzelfbewuste heereengeest uitsprekt, die nu en dan in provinciesteden zijn uiting vindt door den mond van eerwaardige heeren, uit „goede” families, in raadszaal of op societeit. Van zulke heeren drukt de Groningsche dignitaris de voetstappen, als hij, met hen, moppert over de verkeerdheden van den tegenwoordigen tijd, als hij, met hen, den terugkeer van de toestanden van vroeger als wenschelijk voor oogen stelt, als hij, met hen, de jeugd die zich een oordeel aanmatigt, vergelijkt met een kikvorsch, die zich opblaast en barst, en in het volle besef zijner liberaliteit en ruimheid van opvatting, niet nalaten kan, ter plaatse waar dit allerminst te pas komt, der sociaaldemocratie een kleinen hak te zetten.

De rector van den Groningschen senaat moppert, en hij heeft er reden voor; zijn ideaal van den student is het Klikspaansche: de lustige jonge man, de geziene feestgezel, en tegelijk de veelzijdige kenner; de ontwikkelde, die over alles kan meepraten, de man, kortom, die past aan de bittertafel der heeren-societeit, zoowel als op het keurig salet der precieuse dames, waar hij als geleerde fungeert en als object van interesse gevierd wordt.

Dat zijn de „gestudeerden” van eenige tientallen van jaren her, de „ontwikkelden”, die in hun studie het motief zagen, om in eng kringetje in elke stad zich op te sluiten, vormend de geleerde en beschaafde wereld, wanend zich ver boven de ongeleerde omgeving.

Maar om zóó student te zijn moet je hebben geld, gebruikelijke manieren en een goeden en klinkenden naam, en nu doet zich het ongelukkig verschijnsel voor, dat steeds meer aspiranten naar wetenschap komen opdagen, die deze dingen niet bezitten, die komen om „de verworven lagere-actekennis geldelijk in te wisselen in de maatschappij”.

Is het wonder, dat dit den redenaar kriebelig maakt — „waar gaat het heen, als iedere kruidenier, boer of arbeider studeeren wil”, denkt hij, en hij zegt:

„Er heerscht tegenwoordig een ziekelijke zucht tot maatschappelijke vooruitgang, zich voornamelijk openbarend

aan onze universiteiten, welke zijn oorzaak grootendeels vindt in ouderlijke ijdelheid".

En wat verder:

„Door deze abnormale toevloed van studenten is het maatschappelijk niveau der gestudeerde menschen dusdanig gedaald en gemis aan beschaving onder de intellectueel ontwikkelden dusdanig merkbaar geworden, dat medici tegenwoordig, evenals kruideniers, in de Zaterdagavond edities der plaatselijke bladen adverteeren, en predikanten veelal niet van hunne landelijke gemeentenaren te onderscheiden zijn".

Inderdaad, hier wordt voor ons oog de voorhang opgeheven van een ijzingwekkend tooneel: stel u voor een dorpsdominée, een man, die behoort tot de intellectuele élite, die, als hij in de stad komt, dineert bij professor X en visites aflegt bij mevrouw van Z., een man, die lid zou kunnen zijn van de litteraire sociëteit of van het deftigste en meest ontwikkelende leesgezelschap uit de stad, stel u voor, dat die man leeft, praat, zich kleedt, zich voedt, als een gewoon mensch, als de eerste de beste kruidenier of schoolmeester uit de gemeente.

Waar blijft het prestige van onze wetenschappelijke kringen, als zulke menschen ertoe behooren, die vaak getrouwd zijn met dochters van bakkers, die niet eens een uitgaaf van „de klassieken" op hun boekenhanger hebben staan, en nooit de toch zoo interessante en deftige lezingen bijwonen van het Nut?

Wij moeten het toegeven — dit is een abnormaal verschijnsel — de ijdelheid van die menschen mag wel ziekelijk genoemd worden, maar, zegt de rector „Laat ons bedenken dat ons corps over een 10-tal jaren misschien reeds, wanneer academiale toestanden een meer normaal aspect hebben verkregen"

De rector verwacht dus uitkomst, eerherstel van den geleerden stand; de ziekte zal weer ophouden, en ieder zal weer in zijn eigen stand blijven: de timmerman timmerman, de bakker bakker, en de dominée dominée en dan zal het corps, dat nu toch al die minderwaardige middenstanders niet op kan nemen, weer worden wat het zijn moet: „de conglomeratie en representant van alle Groningsche studenten," gezuiverd dus van al die kale kerels, die toch niet bij nette lui aan huis hooren te komen.

Dit moet ongeveer de gedachtengang van den redenaar zijn, en het feit, dat hij dat zoo openlijk uit durft spreken, doet veronderstellen dat hij in Groningen instemming vindt, — en ik weet het wel, ook in andere academiesteden. De leer van het bevoorrechte kringetje is hier nog eens verkondigd, een gemakkelijke leer, maar die in strijd komt met de feiten. Om dit bezwaar te ontgaan, moet kunstig geredeneerd worden, moet een algemeen verschijnenden, nl. het veranderen van het karakter der intellectueelen van heerschende in beheerschte partij, als „ziekteverschijnsel" en „abnormaal" worden beschouwd moet het uit „ijdelheid" of dergelijke menschelijke zwakheden die natuurlijk vroeger even goed bestonden en volstrekt niet vermeerderd of verminderd zijn. Het is het gewone gemopper van menschen die hun verouderde denkbeelden en voorstellingen onvervuld zien, die verzuimen zich aan te passen aan de veranderde en wisselende omstandigheden, die achteraan blijven sukkelen, mopperend over degenen, wier handelen hen dwaasheid en ijhoofdigheid toeschijnt, maar die inderdaad, bewust of onbewust mee veranderen in de algemeene evolutie. 't Is de moeite waard, om deze rede uit dit oogpunt eens goed na te lezen — zij geeft openhartig de denkbeelden weer, voortkomend uit de levensbeschouwing onzer provinciale liberale vaders en grootvaders, nog vaak overgeërfd bij de studenten, maar zelden meer in woord of schrift verkondigd.

S.

Aan den heer D. M. G. Koch.

Het zij mij vergund te releveeren, dat ik in het S. W. van 8 October uitdrukkelijk vermeldde, dat introductie ten allen tijde mogelijk is op de vergaderingen van C. G. S. bij de voorlezingen van Pater Ermann S. J. over „Babel und Bibel" en deze introductie door elk lid kan geschieden.

F. HUYGEN.

Bovenstaand doet in het onderhavige geval niets ter zake. Van de vergadering wist ik hoegenaamd niets, noch van de booze plannen die pater Ermann

S. J. ten opzichte van mijn stuk in het schild voerde, en die me overigens volkomen koud laten. Maar wanneer dan sommige leden het vreemd vinden, dat ik niet aanwezig was, dan heb ik op mijn beurt, dunkt me, het recht, me over het niet-ontvangen eener uitnoodiging te verwonderen.

Men behoeft niet af te wachten, dat ik me tot een der leden wend om geïntroduceerd te worden. De R. C. S. V. had m. i. de beleefdheid meer in acht genomen, wanneer ze me van de vergadering kennis gegeven had, tenzij ze het voornemen van haar geestelijk adviseur niet kende; in dat geval was deze laatste de aangewezen persoon geweest, te zorgen, dat ik gewaarschuwd werd.

D. M. G. KOCH.

LITTERATUUR EN KUNST.

„De Vrouw" van de Feure.

Naar aanleiding van de tentoonstelling—de Feure in den Haagschen kunstkring en de daarover handelende beschouwing van M. K. in het Studenten Weekblad van 29 October, komt mij een korte aanvulling gewenscht voor.

Waar M. K. schrijft: „Het sterk decoratief karakter der „figuren op de kleeding der dames, de geestige, „Fransche kopjes*) en de ranke, fijn omlinjnde figuurtjes „drukken op het geheel een eigenaardig cachet", maakt hij op mij den indruk juist het essentieele van de Feure's vrouwenfiguren niet opgemerkt of althans niet begrepen te hebben.

Vandaar deze poging tot betere analyseering van de Feure's kunst.

Een paar jaar geleden kwam mij toevallig een nummer van de „Figaro Illustré" in handen, dat speciaal aan den artist George de Feure en aan zijn afbeeldingen van de vrouw gewijd was. Het was een van die fraaie afleveringen, waarvan de „Figaro Illustré" het geheim bezit, zoowel uitmuntende in de met zorg bewerkte illustraties, voor een deel in kleuren uitgevoerd, als wat den poëtischen en toch zaakrijken tekst betreft. Het nummer trok mij zeer aan en ik genoot van het aanschouwen der zoo exentrieke vrouwenfiguren en van zoo menige fijne en geestrijke opmerking van den beoordeelaar, wiens naam ik echter vergeten ben.

Aldus kreeg ik gaandeweg een zeer bepaalden indruk van de vrouw, zooals de Feure die in zijn visies voorstelt, en dien indruk wensch ik hier, zoo kort als dat mogelijk is, mede te deelen.

Het talent, of liever gezegd, de inspiratie van den betrekkelijk nog jongen artist (de Feure is naar ik meen goed in de dertig) stamt in een rechten lijn af van Baudelaire, den auteur van „Les Fleurs du Mal". Als motto voor zijn kunst zou hij de volgende regels aan dezen dichter kunnen ontleenen:

„Plonger au fond du gouffre, Enfer ou Ciel qu'importe?
„Au fond de l'inconnu pour trouver du nouveau".

Baudelaire nu, men sla er Byvank's Poësie en Leven in de 19e eeuw slechts op na, was zonder twijfel een groot dichter, grandioos in enkele zijner voortreffelijke voortbrengselen, maar met dat al een diep ongelukkig wezen, een zenuwlijder van de ergste soort, die ten laatste aan ongeneeslijken waanzin stierf.

Hij is de dichter van het ontwaarde en het perverse. Zijn hooger psychisch gevoel is tegenovergesteld aan dat, wat over 't algemeen bij 't gros der menschen optreedt.

Perversiteit uit zich in verschillende vormen. Bij de verbastering van den smaak zoekt de zieke begeerig alles te verslinden, wat anders den grootsten afkeer verwekt, zooals rottende organische stoffen, drek enz. Is zijn reukorgaan ontwaard, dan prefereert hij den reuk van vuilnis boven bloemengeur. Op 't gebied van den geslachtsdrift, den vorm, die 't veelvuldigst voorkomt, heeft hij onnatuurlijke en tegen-natuurlijke nijgingen.

Baudelaire levert van deze aberratie van den geest een sprekend voorbeeld op. In zijn gedichten toont hij zich een bewonderaar van dood en verrotting;**) bij het af-

*) De spatiëring is van mij.

**) In verband hiermede zij herinnerd aan het door mij lichtelijk-pervers genoemde gedicht van Marie Madelaine „Moriturus".

schuwelijke en het walgelijke voegt hij het zieke, het misdadige en vuilwellustige en zijn mystieke liefde tot het booze neemt den vorm aan van een vereering van Satan. Toch heeft zijn dichtbundel *Les Fleurs du Mal* op de tijdgenooten een machtigen invloed uitgeoefend, dank zij de groote woordkunst en de meeslepende kracht, waarvan zijn verzen bij herhaling getuigen. Hij werd de stichter eener Satanische school en had zoowel onder de dichters als onder de schilders tal van aanhangers, die instemden met zijn woorden:

„La Débauche et la Mort sont deux aimables filles,
Prodigues de baisers et riches de santé.”

Tot deze bewonderaars behoort ook de artist de Feure. In zijn werken laat de thans beroemde schilder ons in de vrouw een tegelijk geraffineerd en wellustig, satanisch en mysterieus wezen zien; hij vindt voor die vrouw, het product van zijn ziekelijke verbeelding, palpitante en wilde toiletten uit, hij plaatst haar in een gecompliceerd interieur, schenkt haar een milieu van excentrieke meubels, of wel van een brutale, overweldigende vegetatie van exotische planten, waartusschen zij neerzigt in haar perverse droomen. Want hij vindt niet alleen het Wezen uit, hij schept voor haar, en hier betreden wij het gebied zijner decoratieve werkzaamheid, ook de omgeving waarin zij zich thuis gevoelt; hij doet als 't ware een nieuwe wereld verrijzen, waarvan zij de booze fee is.

Zie ze slechts aan, de vrouwen van de Feure en vraag u af, wat zij denken, wat zij voelen, wat zij willen zeggen, welke obscene en brutale fantasien haar brein vervullen, welke tegennatuurlijke en misdadige verlangens!

Steeds komt mij, wanneer ik mij die verschillende beelden voor den geest tracht te halen, la Buveuse d'absinthe weer voor de oogen met dien blik vol waanzin en perfiditeit. En dan zijn *Amoureuse du Mal*; — nog duidelijk zie ik haar met de sensuele lippen, de wijdgeopende oogen, den stevigen hals en den vollen boezem. In haar teere hand, zoo vol uitdrukking en zoo onberispelijk van teekening, heeft zij een reukbrander. De geuren, die er van opstijgen, doen in haar slechts zondige gedachten ontwaken. Evenals bij de aan haschisch verslaafden, bij wie het vergift slechts de gewone sensaties verdubbelt, nemen de zich verspreidende dampen lichamelijke vormen aan en brengen misdadige visioenen voort, die zich in de verte vertoonen en waaraan de „amoureuse” zich met al haar verbeeldingskracht overgeeft, terwijl haar schoone lichaam trilt van genotzucht en wellust.

De Feure is in de eerste plaats de schilder van de vrouw; hij stelt er zich niet mee tevreden haar met de grootste gratie te plaatsen in het cadre, waarin zij behoort, hij heeft geen elegante maar oppervlakkige poppetjes geschilderd, hij heeft niet alleen met innerlijke verrukking kennis genomen van al de geheimen van haar lichaam, die hij ons niettegenstaande de er om heen gedrappeerde stoffen zoo goed doet raden; hij heeft meer gedaan: hij is doorgedrongen tot in het diepst van haar ziel en onthult ons haar intiemste geheimen.

Zijn opvatting van de vrouw evenwel is niet de gewone, de gezonde, de normale.

Voor den artist de Feure is de vrouw een gewetenloos wezen, gepre-disponeerd tot het kwade, dat door het noodlot naar het perverse, naar de onwillekeurige misdaad wordt voortgesleurd.

De sirenen, die hij schildert, voelen zich alleen behagelijk in de verfijnde ontucht en in het bloed; het zijn de heldinnen van de misdaad en het zingenot, die ons de *Mossalino's*, de *Salome's* en de *Lucrecia Borgia's* in modernen vorm voorvoeren.

Dat met deze proeve van karakteristiek en analyseering zijner werken aan het talent van den artist geen afbreuk wordt gedaan, behoeft voorzeker wel geen nader betoog.

J. B. H. COENEN.

Een kritiek.

In het laatste nummer van dit Weekblad levert Vermeer ons een artikel, dat waarschijnlijk als tooneelkritiek bedoeld is. Of het die qualificatie verdient, laat ik daar; het zou de eerste mislukte kunstcritiek niet zijn, die zijn weg naar de kolommen van het S. W. vond.

Maar er komen een paar uitdrukkingen in voor, die me

bedenklijk lijken, en me doen vermoeden, dat Vermeer, die als een politiek agitator in den dop kettert tegen al, wat niet in zijn kraam te pas, of liever, met zijne denkbeelden overeenkomt, een wel wat heel eenzijdig standpunt inneemt tegenover de wereld en menschen om hem heen.

Kijk, Vermeer, het is zoo gemakkelijk een kringetje van ideetjes om je heen te trekken, en alles daarbuiten te beschouwen met het kritisch oog van een beoordeelaar, die zich boven zulk gewriemel verheven acht. Maar daarmee plaats je je op een voetstuk, dat voor anderen eerder dan voor jou bestemd zou zijn, en dat je trouwens zelf ondermijnt door over andersdenkenden te spreken op de wijze, die je noodig schijnt te vinden.

Ik heb zoo'n idee, dat wij, wat onze politieke richting betreft, in hetzelfde schuitje varen, dat jij, evenals ik, sociaal-democraat bent. Wie je artikel leest, zal dat vermoeden deelen, maar tegelijk den indruk krijgen, dat je zelfs een tooneelkritiek aan het verbreiden van je denkbeelden hebt willen dienstbaar maken. Is die indruk juist, dan kan ik je zeggen, dat je onhandig te werk bent gegaan; dat ik me met je medestrijderschap gelukkiger zou rekenen, wanneer je de kunst verstond, tactischer op te treden. Misschien dat uitdrukkingen, zooals jij ze gebruikt, voor een plattelands-agitator, een „boerenvanger” van eenig practisch nut zouden kunnen zijn — al blijven ze daarom ook even stuitend — maar sla de intellectuele ontwikkeling van de lezers van het S. W. nu niet zoo laag aan, dan dat de meening gewettigd zou zijn, dat je er maar op los behoeft te fulmineeren om zieltjes te vangen. Je brengt je ideeën te onpas aan de markt en je stoot af.

Maar die questie van taktiek is wel de minst belangrijke; het is trouwens zeer wel mogelijk, dat je daaraan in de verste verte niet hebt gedacht. Er is iets anders in je artikel, dat me niet bevalt, en dat is je gebrek aan verdraagzaamheid, dat je alle tegenstanders over één kam doet scheren, en je belet, in te zien, dat de meeningen van andersdenkenden evengoed hun reden van bestaan kunnen hebben, als die van jou. Je vindt die meeningen verkeerd; goed, ik ben het er ook niet mee eens; maar vergeet niet, dat wij beiden bij onze redeneeringen uitgaan van ons standpunt, het sociaal-democratische, en dat dit ons nog niet het recht geeft, de dragers van andere ideeën met spot en hoon te vervolgen, of zonder meer voor een soort van misdadigers uit te maken. Dat getuigt van evenveel bekrompenheid, als je in anderen veracht.

Heb je nog zoo weinig om je heen gekeken, Vermeer, dat je niet weet, hoe ook onder de streng-geloovigen menigeen gevonden wordt, die wel inziet, dat de maatschappij niet deugt, dat ze rot is, menigeen, die zoekt, zoekt, om een uitweg te vinden, die met zijn godsdienst is overeen te brengen? We denken aan de Katholiek-, aan de Christen-democraten, aan de eerlijke overtuiging, waarmee zooveel hunner voor hunne denkbeelden strijden en het spijt ons, dergelijke menschen niet onder de leden der S. D. A. P. te kunnen rekenen. Maar wijt het niet aan hen, wanneer ze hun geloof laten voorgaan, en op grond daarvan verwerpen, wat ons waar toeschijnt. Apprecieer de goede bedoeling, en doe je best, hun het naar jou meening juiste inzicht te doen deelen.

Denk nu niet, dat ik, als er strijd gevoerd moet worden, me daarbuiten zal houden. Maar ik wensch dien strijd niet onnoodig verscherpt te zien, al geloof ik ook aan de noodzakelijkheid, dat die tusschen de beide klassen zal moeten worden uitgevochten. Noem me revisionist en spuw op me, zooals je lust voeldet, Carst en Vrolik „in 't gezicht te spuwen”, (bah!) wat naar jou bescheiden meening „eigenlijk je ware” is. Dergelijke kleinheid zal me niet deren, en me niet tegenhouden op den weg, waarin ik den justen zie.

Nog een enkele welgemeende raad. Wanneer je de socialistische idee wilt zien zegevieren, tracht dan te overtuigen, niet te overdonderen, en laat af, anderen aan te tasten, in wat hun het hoogst en heiligst is, op de grove, ruwe wijze, waarop je dat in je laatste artikel doet. Wanneer je zelf een idee rijk bent, waar je voor voelt en voor leeft, koester dan ook genoeg piëteit voor dat van anderen, om hun je spot en smaad te besparen. Ketter, vloek tegen al wat gemeen en onrein is, maar rangschik in overgrooten ijver daaronder niet, wat goed is, omdat het beleden wordt met waarachtige, diepe overtuiging.

M. K.

Document.

„Er zijn geen mensen: er zijn
„niet-voelende, stupiede clowns”.
Kamertjeszonde.

In den Haagschen Stadsschouwburg gaf het Nederlandsch Tooneel Voerman Henschel, naar het Duitsch van Gerhart Hauptmann.

In het eerste bedrijf is vrouw Henschel zwaar ziek en zal spoedig sterven. Maar behalve door de huivering voor een vroegtijdigen dood — zij is pas ruim dertig jaar —, door de smartvolle gedachte man en kind te moeten verlaten, wordt het arme schepsel geplaagd door een ontzettende angst, voor iets, dat zich in haar koortsig, ziekelijk brein tot een kwellende hersenschim verwerkt.

Aan een ouden vriend, die op een stoel bij het ziekbed zit, vertelt zij eindelijk met klagend-snikkende stem haar angst en zorgen: men wil haar dood en dan zal Henschel de werkmeid Hanne trouwen, voor wie hij dienzelfden morgen nog een mooie schort heeft meegebracht uit een naburig stadje, waar hij met zijn kar geweest was. Hanne, die zij haat en die haar kindje verwaarloozen zal.

Monotoon treurig vertelt de zieke, hoe die gedachte haar geen rust laat, zij kan ze niet van zich afzetten, steeds komt ze terug en martelt haar moede hoofd en vooral als iedereen weg is, Henschel met de kar uit, de meid buiten werkende, en zij daar, zoo heelemaal alleen in huis op 't ziekbed.

„Zoo heelemaal alleen”!; de zaal giert het uit van de pret!!!

Niet alleen op de bovenste galerij doch overal, in 't parterre, de stalle, heel de lamme, „gedistingeerde” proleten troep, wier geheele distinctie haar origine vindt in een goeden tailleur en chemisier.

C.

Solitude.

„op des nachtwind's vleug'len voort,
ruischt de fantasie van 't leven”
.

Reeds was de zon ter ruste gegaan! De reuzen-sneeuwtoppen van het hooggebergte, die zoo lang hadden geschitterd in de laatste stralen van het groote, dalende licht, werden al vager en vager, — schenen te verdwijnen, waar de grijze mantel der duisternis werd uitgespreid over berg en dal. Weer werden de hoog-opgaande wanden der dreigende gevaarten gehuld in dien eigenaardigen, donkerpaarschen glans, — die eenigszins hun somber opdoemen uit het duister verzacht, — zonder te storen de avond-vredestemming der bergen!

En ver buiten de drukke, woelige straten van het kleine plaatsje in 't dal, liep een man, — langzaam voortschrijdende als in diepe gedachten! Tot hij opeens stilstond, onbewegelijk sturende naar den steilen rotswand voor hem, die dreigend opdook uit het donker, als om te verpletteren den nietigen sterveling, die het waagde aan zijne voeten te treden. En toch, — toch was niet dit het, dat hem zoo plotseling had aangegrepen! Boven, — heel hoog op den berg stond een boom, een enkele boom slechts, — klein bij de geweldige massa, die hem tot steun diende. Maar wonderscherp afgeteekend tegen de grijze avondlucht, — als te vergeefs zijne takken uitstrekende om een steunpunt te vinden in de eindeloze ruimte om hem!

De man zag op, met strakken blik naar dit zonderlinge geheel en onwillekeurig zweefde hem op de lippen dat eene woord: „solitude”.

Toen gevoelde hij zich aangetrokken, meer en meer, als door eene geheimzinnige macht, en een innig verlangen om op te klimmen naar het eenzame! Hij ging; — langzaam hooger en hooger het moeilijke bergpad op, — soms even stilstaande, opgeschrikt, als er steenen afgleden, die met donderend geraas in de diepte stortten.

Dan weer verder, verder.

Tot hij eindelijk den top had bereikt en zich neerzette naast den boom.

Dan zat hij in stille gepeinzen; en altijd, altijd weer dat overveldigende gevoel: „eenzaamheid”; — „solitude”! Het was, alsof het in de takken van den boom ruischte, — een zonderling, zacht geluid, als van bevreemding over de aanwezigheid van een menschelijk wezen hier op dezen stillen, misschien nooit betreden plek. Droomend staarde

hij in het grijze duister heen, — als bij intuïtie voelend, dat hij zich heel, heel stil moest houden in deze wereld van impressies, van geluidlooze, imponeerende oneindigheid!

En toen, — toen kwam het; — was het alsof hij heel in de verte een zachten, vagen lichtglans zag schemeren. En het was alsof dat lichtje aanzweefde, — steeds helderder en helderder wordend voor zijn sturende blik, tot hij eindelijk in dat zachte, vreemde licht twee oogen meende te bespeuren: even, — even slechts waren die oogen op hem gericht; die oogen, waarin een wereld van onuitsprekelijke weemoed! En toen een hand, uitgestrekt naar de onmetelijke diepte daar beneden, waaruit opklonken de schelle kreten van het woelige, mondaine leven onder hem! Ze klonken vreemd, die kreten —, hier —, waar het eenzaam was.

Dan verbleekte langzaam de zonderlinge lichtglans, om straks plaats te maken voor het kille duister in den ronde! Lang, lang zat hij nog, onder den indruk van het onverklaarbare, het onbegrijpelijk indrukwekkende dier stille verschijning in de sferen van rust.

En als hij dan, afgedaald naar de wegen der diepte, nog éénmaal omzag naar boven; ruischte weer dat woord, dat ééne woord: „solitude”.

En het was zoo zacht, dat de wereld het niet verstond; de wereld, die raasde en tierde in de straten zijner woonplaats.

Het was den anderen dag, als langs de paden liep een liefelijk — lichte lenteverwijning! Het geluid der zachte tred van het vroolijke jonge meisje in haar helder-wit morgenkleed, ging verloren in den opgewekten zang, die ze weerklinken deed tusschen de holweerkatsende bergwanden langs haar pad. Dartel speelde de wind met hare wuivende haren en als de zon, — zoo juist opgegaan boven de bergketen, — het geheel deed baden in een zee van licht- en kleurengloed, was het, alsof de koningin der liefde zelve was uitgegaan, om rond te dwalen in haar heerlijk, vriendelijk rijk van leven en licht!

Hooger, steeds hooger krom ze — en de menschen beneden zagen op naar die ranke verschijning, die zich daar zoo luchtig zoo blij voortbewoog, scherp afgeteekend tegen de donkere rotsmassa's.

Dan bleef ze een oogenblik staan, om in eene heerlijke, kinderlijke extase van verrukking het prachtvolle panorama aan hare voeten gade te slaan!

Dan wendde zich haar pad in een' donkeren, diepen rotskloof, waardoor met donderend geweld een wilde bergbeek stortte.

Een oogenblik stond ze, — als onder den geweldig imponeerenden indruk van het geheel: hier, waar de zon niet meer vermocht door te dringen, maar waar de onvergelykelijke grootscheit der bergnatuur hare hoogste uiting had gevonden!

Toen wilde zij voortgaan, — als plotseling aan het einde der kloof eene donkere gedaante verscheen, die zachtkens en geruischloos aanzweefde, — om stand te houden, dicht voor haar!

Als ze het eindelijk waagde — onder den mysterischen invloed dier zonderlinge gedaante, haren blik te richten voor haar, — staarde ze in twee oogen, die haar even, slechts even aanstaarden met een blik van onuitsprekelijke ernst en van mededoogen; — de hand uitgestrekt naar beneden, naar den afgrond, waaruit de klokkenzang omhoog steeg van het kleine dorpje in 't dal. Niets verbrak de stilte dan het monotoon geruisch van den bergstroom, en dat stoort niet!

Dan week de gedaante terug en werd vager en vager. Nog ééns die uitgestrekte hand, dan was er niets meer.

Lang stond zij daar, het meisje, onder den vreemd overheerschende invloed van het geziene. En eindelijk ging ze, — in ernstige gepeinzen den weg die zij gekomen was

Hier was het! Hier — hoog verheven boven het rumoerige, drukke menschen-leven uit de diepte; — hier, waar geen bergbeek met zijn eentoonig geruisch, geen lawines met hun donderend geweld de heilige stilte kwamen storen van dit kleine plekje!

Hier had hij den dood gevonden; — hier was het, waar zijne korte, zonnige jeugd was geëindigd, om te vroeg plaats te maken voor de kille schaduwen van het graf!

(Zie vervolg Bijvoegsel.)

BIJVOEGSEL

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD

van DONDERDAG 12 NOVEMBER 1903.

Hier was het, waar het kleine teere jongetje was afgestort van de overhangende rotsmassa, die hem eenige oogenblikken te voren had gediend tot speelplaats voor zijn dartel vermaak, zijn onbezorgd genieten, zijn onschuldig stoeien aan den rand van den afgrond. Een klein, onbewaakt oogenblik! — en de ouders konden afdalen, om te zien, wat er was geworden van hun eenigst kind, hun heerlijken trots, het beeld hunner levensmoed!

O! tracht niet te beschrijven, wat er moet zijn omgegaan in het hart van hen, die gebroken, geknakt waren voor altijd in hun hoopvolste toekomstidealen.

Zoo zie slechts dat kleine kruisje daar tegen den rotswand en lees, — neen zachtken, — wat er staat geschreven op dat witte plaatje in het midden!

Lees dat en zwijg!

En stille gaat de schare van touristen langs dit kleine plekje heen. Niemand fluistert!; — geen, wien deze stilte niet heilig is; geen, die durft uitspreken de woorden van weemoed, die opwellen bij den aanblik van het tragisch geheel! In de bergen maakt zoo iets indruk! Als bij intuïtie plukken zij allen, allen een klein bloempje af, om dit voorzichtig, heel voorzichtig te leggen op het kleine houten kruisje, — het gedenkteken der eeuwige smart van hen, die weer heengingen naar den vreemde: — alleen!

Hier verzacht de ruwste bergbewoner zijn stap; — hier houdt de vroolijkste bergzang op; — hier, waar zij staan, als stille wachters aan het kleine graf, die drie letters R. I. P.

Het was een schoone, een heerlijke avond, waar de sterren schitterden aan het donkere hemelgewelf; — waar de maan opging boven de eeuwige sneeuwtoppen in den ronde!

Eene vroolijke, uitgelaten schare van menschen, bezoekers en inwoners, vulde de straten van het kleine dorpje in 't dal en luidop klonken vreugdekreten, als teekenen van heerlijk, onbezorgd genieten van het leven.

De klanken der muziek ruischten in een deinenden wals door de groote ruimte! Dan gebeurde het, dat de stralen der maan als bij toeval vielen op het kleine, witte plaatje van het kruis in de hoogte: — en het schitterde, schitterde

Slechts ééne was er, die aan deze zijde van het dorpje, eenzaam op een rots gezeten opzag naar de donkere bergreuzen, en dan: naar het kleine lichtende plekje! Zij zat daar, — in stille gedachten, — als in eerbied de handen gevouwen, — sturende naar boven: — en ze begreep, — het meisje van 't licht!

Slechts één was er, die aan gene zijde van het dorp de stille paden ging, waar geen wereld-geruisch meer doordrong, — waar het donker was in den ronde!

Dan zag hij op, met zijn somberen ernstigen blik, naar omhoog, waar de rotsmassa's waren, — naar het lichtende plekje van verre, . . . en begreep, — de man van het duister!

A. C.

BERICHTEN EN MEDEDEELINGEN.

Candidaten voor den Senaat:

J. VAN GEUNS,	President.
G. WITTEVEEN,	Secretaris.
J. MIJNLIEF,	Thesaurier.
J. P. WILLEUMIER,	Comm. A.
M. F. MIDDELBURG,	Comm. B.

Candidaat Commissaris van Consumabel SOCIETEIT PHOENIX:

E. C. U. HARTMAN.

Candidaten Commissaris:

M. G. VERHEY.
S. DUNLOP.

Het Bestuur van „Weerbaarheid” heeft zich als volgt geconstitueerd:

J. VAN GEUNS,	President.
H. VAN AMEYDEN VAN DUYM,	Secretaris.
H. D. E. G. ZOETELIEF NORMAN,	Penningmeester.
H. A. M. VAN HOFFEN,	Vice-President.
J. A. LAMBRECHTSEN,	{ Commissaris.
	{ Vice-Secretaris.

Bestuur van de „Debating-Club”:

S. H. STOFFEL,	President.
J. W. L. VALCKENIER DE GREEVE,	Secretaris.
D. A. DE FREMERY,	Penningmeester.

Het Bestuur van het D. S. Tooneel looft uit een prijs voor hem of hen die vóór 1 December a. s. het beste tooneelstuk leveren van eigen hand, naar een bestaand verhaal (of eenige gecombineerd) van Sherlock Holmes.

 Inzendingen Almanak voor 20 November.

Commissie tot behartiging der Studiebelangen.

In deze Commissie zijn de verschillende afdeelingen door de volgende heeren vertegenwoordigd:

Voor de Werktuigkundige en Electrotechnische de heeren	A. G. DE KONINGH en D. DE IONGH.
„ „ Civiele de heeren	E. A. N. J. VAN HEURN en A. W. AZON JACOMETTI.
„ „ Mijnbouwkundige de heeren	P. HUFFNAGEL en F. UNGER.
„ „ Technologische de heeren	H. F. STRUMPHLER en H. DE KRUIFF.
„ „ Bouwkundige de heer	D. F. SLOTHOUWER.
„ „ Scheepsbouwkundige de heer	H. KORTLANDT.
Voor B ₁ en B ₂ de heeren	H. MARTIN en J. P. WILLEUMIER.

Het bestuur dezer Commissie heeft zich als volgt geconstitueerd:

D. DE IONGH,	President.
A. W. AZON JACOMETTI,	Secretaris.
H. F. STRUMPHLER,	Penningmeester.

Voorts worden ingeschrevenen herinnerd aan art. 11, betrekking hebbende op elke schriftelijke, ondertekende aanmerking, wensch, enz. de studie aan of de inrichting van de Polytechnische School betreffende.

AGENDA.

DELFT.

Dinsdag 17 November. Schouwburg Stads Doelen. Haarlemsch Tooneel, directie Louis Bouwmeester: „Asra”; 7¹/₂ uur. (Buiten abonnement).

DEN HAAG.

Vrijdag 13 November. Ned. Tooneel: „De Ster”; 8 uur.
Zaterdag 14 November. Schouwburg: „Jantje in Modderstad”; 2¹/₄ uur.

Boschoord: Voordracht met lichtbeelden van jonkvr. A. von Schmidt auf Altenstadt: Reisindrukken van Korea; 8 uur.

Diligentia: Concert van het Hayot-quartet; 8 uur.

Fransche Opera: „Manon”; 8 uur.

Zondag 15 November. Schouwburg: „Jantje in Modderstad”; 2¹/₄ uur.

Diligentia: Voordrachtenmatinee van Willem Royaards: „De nieuwe geboort”, van Henr. Roland Holst; 2 u.

Gebouw voor K. en W. Gezelschap Prot: „Juffrouw Sherlock Holmes”; 8 uur.

Dierentuin. Ned. tooneelvereniging: „Broeders vrijmetelaar”; 8 uur.

Gebouw de Vereniging (Willemstraat): Uitvoering van het Frysk selskip „Rjucht en Sljucht”; 7³/₄ uur.

ROTTERDAM.

Vrijdag 13 November. Groote Schouwburg: „Psyché's ontwaken”; 8 uur.

Dinsdag 17 Nov. Groote Schouwburg: „De Alpentourist”; 8 u.

 ADVERTENTIEN.

REPETITOR
Kennis van werktuigen en
werktuigbouwkunde.

 J. H. MULLER Jr., w. l.,
 Molslaan 108a.

 WIS- EN NATUURKUNDE,
 (Examens B),
 repeteert L. W. VELÚ, C. I.,
 Buitenwatersloot 2A.

L. G. VAN DAM, Civiel-Ingenieur,
 Galileïstraat 20, Den Haag.

REPETEERT
Administratief Recht.
Foto-Artikelenmagazijn,
ADR. VAN OOSTEN,
 Brabantsche Turfmarkt 65, Delft.

VEGETARISCH RESTAURANT
 „THALYSIA”.

 Van af heden:
dagelijks Erwtensoepp.
DELFTSCHE
 Stoomververij en Chemische Wasscherij
van A. F. BOSMAN, Oude Delft 72.

 Verven en Uitstoomen
 van Costumes, Demi-Saisons, Winter-
 jassen, enz.

Wasschen van Glacé Handschoenen.

HUREN VAN PIANO'S
 van af f 4,- per maand.

ORGELS f 2,- per maand.

 H. H. Studenten en allen, die daar gebruik
 van maken, vraagt conditiën.

 Piano- en Orgel-Magazijn,
F. J. RAAR, Nieuwstraat 6 - Delft.
Eettafel aangeboden.

Adres OUDE DELFT 128A.

RIJSWIJK.

GEESTBRUG.

Te huur tegen 1 Januari:

een ruime gem. Zitkamer met balcon

en fraai uitzicht, rustig voor studie, en Slaapkabinet.

Te bevragen Bureau van dit Blad.

DEN HAAG.
Boekhorststraat 149-149a.

VLEUGELS.
PIANO'S. — ORGELS.

GOOSEN & SWAGERMAN.

Steeds
ruime
sorteering
van
Instrumenten
van uitsluitend
aanbevelenswaardige
fabrikaten

RUILEN.
STEMMEN. REPAREREEN.

Billijke voorwaarden voor
PIANO-HUUR.

Aan onze Magazijnen is steeds
te bezichtigen de beroemde
Pianospeler „SIMPLEX”.

Bloemenmagazijn en Kweekkerij.

 Telefoon 6. **S. BRUIGOM.** Houttuinen.

BOUQUETTEN, KRANZEN,
VERSIERINGEN, ENZ.

Speciaal ingericht voor Verzending.

Reuzenbloemige Chrysanthemums.

 Voor kamerversiering: Judaspenning, beukentakken,
 Makart, Moderne Vazen enz.

 Heden verscheen de
Rueter Kalender

voor 1904.

- Prijs f 1,25. -

Voorhanden in den Boekhandel

J. WALTMAN Jr.

Café-Restaurant HOTEL CENTRAL.
Levering van Déjeuners, Diners, Soupers, Koude en Warme Schotels.

Uitstekende gelegenheid om te Dineeren ook bij abonnement.

Verschillende appartementen voor Vergaderingen.

Pilsener Urquell. Franziskaner Leistbräu.

G. M. VAN DE SEIJP Hz., Cuisinier.

UITGAVEN

betrekking hebbende op het XIe Lustrum
van het D. S. C.

De Wetstein Pfister. Ommetocht van Nikephoros II Phocas binnen Byzantium na zijne kroning tot Keizer in 963.

Album van 14 gekleurde platen en 5 titelbladen, in sierlijke portefeuille vervat *f* 12,50.

Gedenkboek van het XIe Lustr. van het D. S. C.

(Uitgegeven door het D. S. C.) Dl. I. *f* 2,50.

Deel II verschijnt binnenkort. Prijs van beide deelen *f* 4,—

Lustrum-Album, bevattende 12 platen over de Maskerade *f* 1,50.

Briefkaarten met portretten van deelnemers aan de Maskerade, van de feestzaal, van momenten tijdens den optocht enz. p. stuk *f* 0,05.

Nog wordt de aandacht van Heeren Corpsleden gevestigd op de

Geschiedenis van het Delftsch Studentencorps van 1848—1898, door het oud-Corpslid H. J. Verhellouw.

Gebonden in prachtband en versierd met een aantal platen in lichtdruk en één in chromo-lichtdruk.

Van dit zeer belangrijke werk is nog slechts een gering aantal exemplaren voorhanden tegen den prijs van *f* 5,—. Het wordt, uitverkocht zijnde,

niet meer herdrukt.

VOORHANDEN bij den Uitgever

J. WALTMAN JR. TE DELFT.

De aangewezen verwarming voor een Studentenkamer is door middel van een

GASHAARD.

De **HOUBEN'S GASHAARDEN** branden zeer zuinig en volkomen reukeloos en zijn verkrijgbaar in alle grootten

in het **MAGAZIJN** van GAS- en WATERLEIDING-ARTIKELEN van
J. B. LORREWA, Koornmarkt 22.

Restaurant **BÜHLER,**

Houttuinen 2.

DELFT.

Specialiteit in geïmporteerde buitenlandse Bieren:

Münchner, Franziskaner-Bräu, Pilsner-Urquell.

— **≡** DINERS, DAG- EN AVONDSHOTELS. **≡** —

Prima qualiteiten Port-, Sherry- en andere Morgenwijnen.

Bordeaux-, Bourgogne-, Rijn- Moezel- en Champagnewijnen.

Levering aan huis tegen concurrerende prijzen.

Prijscourant op aanvraag verkrijgbaar.

George Ebers Meesterwerken

Nieuwe **geauthoriseerde** uitgave in het **Duitsch**, alleen voor Holland en Koloniën.

Met verklarende bemerkingen in het Hollandsch aan den voet der bladzijde.

Het gunstig onthaal, dat de uitgave van **FELIX DAHN**, „Der Kampf um Rom“ bij het Duitsch lezend publiek vond, heeft den uitgever er toegebracht een gelijke editie van **EBERS MEESTERWERKEN** te geven; b.v. van **HOMO SUM, DER KAISER, DIE EGYPTISCHE KONIGSTOCHTER, DIE SCHWESTERN, UARDA, DIE NILBRAUT** enz. Deze beroemde werken van den hoogbegaafden Egyptoloog vielen door den hoogen prijs (resp. f 4.50, f 7.80, f 9.75) tot nu toe buiten het bereik van zeer velen.

Ofschoon er bij deze uitgave streng op gelet is, dat het papier houtvrij en de letter gemakkelijk leesbaar is, bedraagt de prijs toch slechts f 1.25 per deel. Enkele werken (als **HOMO SUM** en **DIE SCHWESTERN**) zullen in één deel verschijnen, andere meer omvangrijke in 2 banden; zoodat de totaalprijs van de 10 deelen slechts f 12.50 bedraagt, terwijl men voor de origineele uitgave f 44,20 betalen moet. Elk werk is **afzonderlijk** verkrijgbaar.

Heden verscheen No. 1 der serie n.l.:

HOMO SUM,

dat in fraaien band ad f 1,25 voorhanden is in den Boekhandel

J. WALTSMAN Jr., Delft.